

Kraków, 12 wrzesień 2020 r.

Michał Siemaszko
Królewska 51
30-081 Kraków
PESEL: 79020703512
email: mhsiemaszko@7thraylabs.com

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie
II Wydział Karny
ul. Przy Rondzie 7
31-547 Kraków

Sygn. akt: II K 322/20/N

W N I O S E K

o umorzenie postępowania

Działając w imieniu własnym, na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., niniejszym wnoszę o umorzenie postępowania przeciwko mojej osobie, Michałowi Siemaszko, oskarżonemu o czyny z art. 212 § 2 k.k. oraz art. 216 § 2 k.k., z powodu braku wyczerpania znamion czynu zabronionego w zw. z art. 25 § 1, 2a i 3 k.k. oraz art. 213 § 2 k.k.

U Z A S A D N I E N I E

I.

Oskarżycielka prywatna Monika Hudyka oskarżyła moją osobę o czyny z art. 212 § 2 k.k. oraz art. 216 § 2 k.k. Jednak z materiałów dostarczonych we wnioskach złożonych dnia 6 lipca 2020 r. w tut. Sądzie, w tym załączników powołanych w ich treści, można z łatwością ustalić, iż:

1. Istnieją bezsporne dowody na popełnienie przestępstwa wobec mojej osoby w styczniu 2014 r., w tym m.in. dokumentacja medyczna w 100% potwierdzająca poważne i trwałe uszkodzenie najbardziej intymnych części mojego ciała, tj. ran kłutych w lewej pachwinie oraz bezpośrednio z nimi powiązanego uszkodzenia ukł. płciowego, moczowego i nerwowego – w tym wyniki badań zaawansowanej diagnostyki obrazowej (Tomografia Komputerowa, Rezonans Magnetyczny ukł. nerwowego, Optyczna Koherentna Tomografia, USG ukł. nerwowego i inne) oraz

orzeczenia lekarzy specjalistów neurologii, urologii, radiologii, medycyny nuklearnej i chirurgii plastycznej – jak również zabezpieczona przez informatyków śledczych komunikacja elektroniczna z okresu od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. oraz szereg innych

2. Poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała nie występowało przed wydarzeniami stycznia 2014 r., kiedy to leczyłem się tylko i wyłącznie na kandydozę ukł. pokarmowego – nie posiadałem żadnych ran czy blizn na ciele a mój ukł. moczowy, płciowy i nerwowy były w pełni sprawne – w związku z czym wydarzenia stycznia 2014 r. w lokalu przy ul. Szymanowskiego 5/10 w Krakowie, wynajmowanym od Jakuba Szweca, są jedyną i bezpośrednią przyczyną poważnego i trwałego uszkodzenie mojego ciała
3. Ok. 3 tygodnie po wydarzeniach stycznia 2014 r., w wyniku których doznałem poważnego i trwałego uszkodzenia mojego ciała, dnia 3 lutego 2014 r. nagle skontaktowała się ze mną Monika Hudyka–osoba wcześniej mi nie znana– wysyłając mi zaproszenie do „grona znajomych” poprzez portal społecznościowy Facebook, twierdząc, że widzieliśmy się wcześniej w „Leśne Spa” (Kraków, ul. Gajowa 16), gdzie ponoć pracowała a ja kilkakrotnie korzystałem z sauny parowej i fińskiej–ja jednak nigdy wcześniej jej nie widziałem
4. Z uwagi na stan mojego zdrowia w związku z wydarzeniami stycznia 2014 r., a przede wszystkim konieczność przygotowania i złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa dot. tychże wydarzeń, na zaproszenie Moniki Hudyki odpowiedziałem dnia 27 lutego 2014 r. a dopiero na początku marca 2014 r. po raz pierwszy spotkałem się z Moniką Hudyką, po złożeniu zawiadomienia dnia 28 lutego 2014 r.
5. Pomimo tego, iż nigdy wcześniej nie miałem z Moniką Hudyką nic wspólnego, podczas ok. 10 spotkań przez okres tylko ok. 2 tygodni w marcu 2014 r., Monika Hudyka kilkakrotnie twierdziła, że „jest moją kobietą” i „kocham mnie” – na co dowodem jest m.in. zabezpieczona przez informatyków śledczych komunikacja SMS z tego okresu
6. Monika Hudyka zachowywała się i mówiła do mnie jakbym miał ją znać, a biorąc pod uwagę jej twierdzenia, jak również jej stan psychiczny przy naszych spotkaniach, tj. otępienie, strach, łzy w oczach kilkakrotnie, itd., wydawała się być

niezrównoważona psychicznie – na co dowodem jest również dostarczony w złożonych wnioskach dowodowych fragment konwersacji z Moniką Hudyką z marca 2014 r., w której Monika Hudyka przyznała się do zaburzeń psychicznych, w tym „pogranicznego zaburzenia osobowości borderline”, oraz leczenia się u psychologa

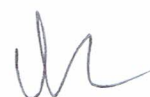
7. Biorąc pod uwagę okoliczności w jakich Monika Hudyka zainicjowała spotkanie ze mną raptem 3 tygodnie po wydarzeniach stycznia 2014, a przede wszystkim zachowanie Moniki Hudyki, które wywołało u mnie mocne podejrzenia co do popełnienia przez Monikę Hudykę przestępstwa wobec mojej osoby lub współudziału Moniki Hudyki w przestępstwie popełnionym wobec mojej osoby w styczniu 2014 r. oraz celu spotkań zainicjowanych przez Monikę Hudykę jako próby odciążenia swojej osoby z odpowiedzialności karnej lub ukrycia tego przestępstwa, poczynawszy od drugiej połowy marca 2014 r. kilkakrotnie dałem Monice Hudyce do zrozumienia, że nie chcę się z nią spotykać – m.in. w wiadomościach SMS zabezpieczonych przez informatyków śledczych
8. Następnie wielokrotnie dawałem Monice Hudyce do zrozumienia aby zaprzestała kontaktować się ze mną, jednak do dziś dnia nie zostało to zrozumiane a osoba ta wielokrotnie w wiadomościach i telefonach do mnie – niektórych o godz. 2giej w nocy – wypisywała i wypowiadała obraźliwie, pomawiające treści w stosunku do mojej osoby, twierdząc że „tylko chciała mnie zaprowadzić do lekarza psychiatrii”, że „mam schizofrenie”, że „bardzo źle ją potratawałem”, itp. – kompletnie wbrew temu co rzeczywiście miało miejsce, tj. gdzie mój kontakt z tą osobą był bezpośrednio zainicjowany przez Monikę Hudykę, był wyłącznie fizyczny, wyłącznie na płaszczyźnie seksualnej, i miałem wszelkie prawo zerwać kontakt z Moniką Hudyką biorąc pod uwagę w/w okoliczności, ponadto i co najważniejsze to Monika Hudyka miała i ewidentnie nadal ma zaburzenia psychiczne – o których leczeniu u siebie wprost mówiła w rozmowach ze mną jeszcze marcu 2014 r.; podejrzewam również, iż te same obraźliwe, pomawiające wobec mojej osoby treści Monika Hudyka przekazywała innym, postronnym osobom, jednocześnie do dziś dnia próbując zaprzeczać – nie mając do tego jakichkolwiek uprawnień czy dowodów, które mogłyby w jakikolwiek sposób podważyć w pełni weryfikowalne dowody dostarczone przeze mnie – iż wydarzenia stycznia 2014 r. spowodowały poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała
9. Okoliczności w jakich Monika Hudyka nawiązała ze mną kontakt, jej zachowanie w

trakcie naszych spotkań, następnie nękanie i pomówienia na jakie Monika Hudyka wielokrotnie pozwoliła sobie wobec mnie – dosłownie, próbowanie zaprzeczania tego co rzeczywiście się wydarzyło, wmawiania czegoś co nigdy nie miało miejsca czy chorób których nigdy nie miałem i nie mam – są powodem mojego narastającego wzburzenia, w tym agresji słownej i są to zachowania w pełni usprawiedliwione okolicznościami w których doznałem poważnego i trwałego uszkodzenia mojego ciała, której to przemocy fizycznej Monika Hudyka się dopuściła lub w której współuczestniczyła, oraz przemocy psychicznej, której Monika Hudyka dopuszcza się wobec mnie do dziś dnia. Moje zachowanie jest dosłownie wyrażone zapisem art. 25 § 3 k.k. oraz art. 213 § 2 k.k. i jest tym bardziej usprawiedliwione biorąc pod uwagę, iż to same organy procesowe wielokrotnie jasno dały mi do zrozumienia, że sprawa wydarzeń stycznia 2014 r. jest bezpośrednio połączona z osobą Moniki Hudyki, w tym m.in.:

(a) trzykrotnie dołączając do akt sprawy sygn. akt 2 Ds. 385/14 (Prokuratura Rejonowa Kraków-Krowodrza w Krakowie), dotyczącej zawiadomienia z dnia 28 lutego 2014 r., moje zawiadomienia z dnia 9 stycznia 2018 r. i 11 grudnia 2018 r. – w których osoba Moniki Hudyki była wskazana jako podejrzana o popełnienie czynów karalnych wobec mojej osoby – jak również zawiadomienie z dnia 6 lutego 2019 r. o popełnieniu przestępstwa z art. 156 §1, art. 158 §, art. 159, art. 193, art. 233 § 1, art. 234, art. 236 § 1, art. 238, art. 239 § 1, art. 258 § 1 k.k. przez Monikę Hudykę, absurdalnie uznając je za wniosek o wszczęcie śledztwa w sprawie sygn. akt 2 Ds. 385/14, pomimo tego iż:

- zawiadomienia te dotyczą zupełnie innych czynów popełnionych przez zupełnie inne osoby
- postępowanie w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14 z zawiadomienia z dnia 28 lutego 2014 r. nigdy nie było prowadzone przeciwko żadnej konkretnej osobie–zostało zakończone odmową wszczęcia śledztwa po przeprowadzeniu czynności niewykraczających poza fazę in rem–tym samym brak jest tożsamości podmiotowo-przedmiotowej
- co najważniejsze, jedynie przestępstwo z art. 197 § 1 k.k. zostało ujęte w postanowieniu o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 14 kwietnia 2014 r. jak i w zawiadomieniu z dnia 28 lutego 2014 r., a przestępstwa wskazane w zawiadomieniach z dnia 9 stycznia 2018 r., 11 grudnia 2018 r. oraz 6 lutego

2019 r. – tj. czyny z art. 156 §1, art. 158 §2, art. 159, art. 193, art. 233 §1, art. 234, art. 236 §1, art. 238, art. 239 §1 oraz art. 258 §1 k.k. jak i inne – pominięte

- czyny jak i zdarzenia historyczne, wskazane w zawiadomieniach z dnia 9 stycznia 2018 r., 11 grudnia 2018 r. oraz 6 lutego 2019 r., nastąpiły wiele tygodni, miesięcy i lat po wydarzeniach stycznia 2014 r., których postępowanie w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14 dotyczyło, nie mogły być więc przedmiotem zainteresowania i prawnokarnego odniesienia w postępowaniu z zawiadomienia złożonego dnia 28 lutego 2014 r.
- postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 14 kwietnia 2014 r. w sprawie sygn. akt. 2 DS 385/14, będące pismem procesowym w postępowaniu karnym, nigdy nie zostało mi prawidłowo doręczone – wg. pełnomocnictwa, którego udzieliłem, pracownicy firmy Polskie Centrum Usług Sp. z o.o. nie zostali upoważnieni do odbioru przesyłek od organów procesowych a jedynie organów administracji publicznej–w tym organów podatkowych i skarbowych oraz sądów–a prokuratura nie jest organem administracji publicznej, lecz organem ochrony prawnej, co wynika z art. 1 ust. 3 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 z późn. zm.; por. postanowienie WSA w Warszawie z 9.03.2015 r., IV SAB/Wa 24/15); ponadto, organy procesowe następnie odmówiły mi poprawnego doręczenia tej decyzji, tym samym zażalenia od tej decyzji nigdy nie mogłem wnieść

- (b) **dwukrotnie** umarzając i odmawiając wszczęcia postępowania w sprawach z zawiadomień Moniki Hudyki przeciwko mojej osobie w 2015 r. (sygn. akt. MKHD-1376/15/TW, Komisariat VI Policji w Krakowie) i 2019 r. (sygn. akt PR 2 Ds 1146.2019, Prokuratura Rejonowa Krakow-Nowa Huta w Krakowie) na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k, jasno twierdząc, iż moje zachowanie w stosunku do Moniki Hudyki nie stanowi czynu zabronionego, ponieważ dokładnie tak jest i właśnie art. 25 § 3 k.k. oraz art. 213 § 2 k.k. jasno definiują jak w takich sytuacjach mam pełne prawo się zachować w stosunku do osoby, która popełniła czy jest zamieszana w popełnienie przestępstwa wobec mojej osoby

10. Intencja upubliczniania materiałów zebranych dotychczas w serwisie internetowym

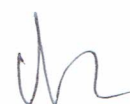
<https://not.surgery/> jest wyrażona w tytule na pierwszej stronie serwisu, tj. „Celem wyjaśnienia i zadośćuczynienia” – nigdy w serwisie internetowym <https://not.surgery/> nie publikowałem żadnych gróźb karalnych wobec Moniki Hudyki czy kogokolwiek innego a serwis ten nigdy by nie powstał i nie musiałbym upubliczniać tych materiałów gdyby przestępstwa jakich dopuszczono się wobec mnie zostały poprawnie wyjaśnione i szkody zadośćuczynione, co jak dotychczas nie nastąpiło

Stanowisko i twierdzenia Moniki Hudyki – w tym m.in. jakoby Monika Hudyka nie miała nic wspólnego z wydarzeniami stycznia 2014 r. – stoją więc w kompletnej sprzeczności z w/w okolicznościami, dowodami oraz i przede wszystkim z dotychczasowym stanowiskiem krakowskich organów procesowych, ew. jest próbą manipulowania faktami i dowodami, jest niebezpieczne i rodzi bardzo poważne konsekwencje. Jednocześnie powoduje takie sytuacje jak obecna, gdzie pomimo tego, iż moje zachowanie wobec Moniki Hudyki jest w pełni uzasadnione na gruncie art. 25 § 1, 2a i 3 k.k. oraz art. 213 § 2 k.k., to Monika Hudyka, w kompletnej sprzeczności z w/w okolicznościami i dowodami, ma czelność wobec mnie stawiać zarzuty – nie byłoby art. 25 k.k. i paragrafów w nim zawartych, w tym art. 25 § 3 k.k., gdyby w jakikolwiek sposób było dopuszczalne pomijanie okoliczności działania w obronie koniecznej, czy art. 213 § 2 k.k. gdyby rozgłaszanie prawdziwych zarzutów było karalne.

Nie jest przestępstwem głosić prawdę a z uwagi na poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała w sytuacji zagrożenia dla mojego życia i zdrowia mam pełne prawo publikować w pełni weryfikowalne dowody dot. w/w okoliczności, w sytuacji uporczywego i bezprawnego wielokrotnego odmawiania mi przez organy procesowe przeprowadzenia rzetelnego postępowania i wskazania sprawcy, tym samym umożliwienia egzekwowania odszkodowań za ogromne szkody jakie poniosłem i przeprowadzenia niezbędnych operacji celem przywrócenia funkcji i formy ukł. moczowego, płciowego i nerwowego mojego ciała.

II.

Cytując wystąpienie Zespołu Prawa Karnego Rzecznika Praw Obywatelskich skierowane do Prokuratora Regionalnego w Krakowie z dnia 19 lipca 2018 r.:

(...) Niemniej jednak już wstępna analiza wniosku i załączonej do niego korespondencji oraz przekazanych Rzecznikowi kopii dokumentów dot. omawianej sprawy nasuwa pewne wątpliwości. Chociażby **proste porównanie treści sentencji postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa 2 Ds. 385/14 Prokuratury Rejonowej Kraków-Krowodrza w Krakowie z zawiadomieniem Pana SIEMASZKO z dnia 9 stycznia 2018 roku o popełnieniu różnych przestępstw** – skierowanych głównie przeciwko zdrowiu – **wskazuje, iż te czyny nie były w ogóle przedmiotem zainteresowania i prawnokarnego odniesienia się w sprawie 2 Ds. 385/14.** Bezsprzecznie, bowiem odmówiono wszczęcia śledztwa w sprawie doprowadzenia Pana SIEMASZKO podstępem w Krakowie, w styczniu 2014 roku do obcowania płciowego – tj. o czyn zabroniony określony w art. 197 § 1 kk. Co więcej podstawą prawną odmowy wszczęcia śledztwa było wskazanie braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu z art. 197 § 1 kk. Wobec tego skoro zainteresowany utrzymuje, że istnieją nowe okoliczności, bądź nawet dowody mające jakikolwiek związek z zakończonym postępowaniem przygotowawczym, to, co najmniej zasadnym byłoby uzupełniające, dokładne przesłuchanie pokrzywdzonego w tej materii.

Być może rozważenia wymaga także uzyskanie fachowej, specjalistycznej oceny biegłego lekarza sądowego, co do wskazywanych przez Pana SIEMASZKO kwestii. Tym bardziej, iż w przypadku postępowań karnych dotyczących zwłaszcza przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, ale także przestępstw przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, inicjatywa dowodowa podejmowana z urzędu, w zakresie dążenia do ustalenia istotnych okoliczności winna być szczególnie dogłębna. Natomiast poczynione ustalenia dowodowe oceniane bardzo wnikliwie, pod kątem dalszego ich wykorzystania i zweryfikowania – czy w grę może wchodzić czyn zabroniony oraz jakie są możliwości jego wykrycia. Ma to ogromne znaczenie, gdyż zapadające w tego typu sprawach rozstrzygnięcia spełniają nie tylko funkcję procesową, ale także budują autorytet organów je wydających, kształtując zarazem przekonanie o godziwym i obiektywnym załatwieniu sprawy. Co prawda obecne przepisy proceduralne nie wymagają już "wszechstronnego" wyjaśnienia sprawy, nie oznacza to jednak, iż kodeks postępowania karnego dopuszcza pominięcie wyjaśnienia istotnych jej okoliczności. Niewątpliwie wskazać należy, że trafność i poprawność decyzji

merytorycznej kończącej postępowanie przygotowawcze warunkowana jest na tyle starannym wyjaśnieniem sprawy, które obiektywnie pozwoli na potwierdzenie, czy zaistniało przestępstwo, przyjęcie prawidłowej kwalifikacji czynu i rozstrzygnięcie, czy w istocie możliwe jest umorzenie postępowania przygotowawczego, czy też zachodzi potrzeba wniesienia aktu oskarżenia. (...)

Pomimo istotnych różnic w tożsamości czynów – rodzajowo i temporalnie odrębnych, popełnionych przez inne osoby w innym czasie – oraz powoływania nowych i istotnych dowodów – w tym m.in. dokumentacji medycznej w 100% potwierdzającej poważne i trwałe uszkodzenie mojego ciała, uwierzytelnionej przez specjalistów informatyki śledczej komunikacji z tego okresu, i szeregu innych – w każdym ze składanych przeze mnie zawiadomień, krakowskie organy procesowe każde z zawiadomień interpretowały jako wnioski o wszczęcie śledztwa w sprawie sygn. akt. 2 Ds 385/14, jednocześnie nedorzecznie twierdząc, iż dowody m.in. potwierdzające poważne i trwałe uszkodzenie najbardziej intymnych części mojego ciała nie są wystarczające aby podjąć śledztwo w tej sprawie na nowo.

Wyrażanie błędnych poglądów prawnych przez organy procesowe – w tym m.in. poprzez rażące wykroczenie poza granice wyznaczone przez tożsamość czynu i zdarzenia historycznego w związku z niespełnieniem kryteriów niezbędnych dla stwierdzenia ich tożsamości, takich jak podmiot czynów, sposób działania sprawcy, przedmiot ochrony, czas i miejsce popełnionych czynów a przede wszystkim charakter i rozmiar skutku powstałego z poszczególnych zachowań i całokształtu zachowania – oraz ignorowanie kluczowych dowodów – co samo w sobie, wg orzecznictwa ETPC (Europejskiego Trybunału Praw Człowieka), jest pomyłką (*miscarriage of justice*) dającą podstawę do podjęcia postępowania na nowo w celu jej naprawienia, jednocześnie uniemożliwia wydanie jakichkolwiek postanowień mających cokolwiek wspólnego z ustaleniem prawdy obiektywnej – jest wręcz działaniem dosłownie sprzecznym z rozumieniem dobra wymiaru sprawiedliwości. Przez pojęcie dobra wymiaru sprawiedliwości należy przede wszystkim rozumieć potrzebę ustalenia prawdy obiektywnej (Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2002 r., I KZP 26/02). Podobne zdanie wyraził Trybunał Konstytucyjny w motywach wyroku z dnia 22 listopada 2004 r. (SK 64/03), podając, że dobrem wymiaru sprawiedliwości na gruncie procesu karnego jest „poszukiwanie prawdy o popełnionym czynie i jego sprawcy”.

Jest niezmiernie trudno ocenić w/w błędy i zaniechania organów procesowych w dotychczasowych postępowaniach inaczej jak kontynuowanie próby ukrycia przestępstw popełnionych wobec mojej osoby poprzez kompletne ignorowanie w 100% weryfikowalnych, wielokrotnie zgłaszanych dowodów oraz związku przyczynowo skutkowego, zaniechanie poprawnego rozpoznania czynów karalnych popełnionych wobec mojej osoby, następnie podejmowanie decyzji które w swojej istocie próbują w dalszym ciągu zaprzeczać zdarzeniom historycznym, których skutki do dziś dnia są dla mnie bardzo dotkliwe, czy wręcz o 180 stopni odwrócić zależności pomiędzy zdarzeniami historycznymi – w tym przypadku napadu, który był bezspornie bezpośrednim i dosłownym zagrożeniem dla mojego życia i zdrowia, a ja w wyniku napadu zdecydowanie mam pełne prawo bronić swojej osoby – i próbować w dalszym ciągu na mnie przerzucać odpowiedzialność za ogromne szkody, które to ja poniosłem – odpowiedzialność finansową, gdzie szkody sięgają setek tysięcy złotych, a teraz odpowiedzialność karną.

Zamiast sprawnego przeprowadzenia rzetelnego postępowania dowodowego i dostarczenia kompletu informacji potrzebnych na przywrócenie stanu mojego zdrowia, to nie tylko narażanie mnie na dodatkowe szkody, ale dosłownie pogarszanie stanu mojego zdrowia z uwagi na wydatki jakie ponoszę w związku z trwającymi już blisko 6 lat błędami i zaniechaniami organów procesowych. Jest to przeciąganie w czasie tego co absolutnie musi zostać załatwione i generowanie dla mnie ogromnych kosztów, czyniąc dosłownie niemożliwym dla mnie zebranie odpowiednich kwot pieniężnych na przeprowadzenie chociażby operacji naprawy nerwów, której koszt wg wyceny z 2018 r. to 17 tysięcy EUR, nie wspominając o kosztach przywrócenia funkcji ukł. moczowego i płciowego.

Kumulatywnie, jest to – oprócz przemocy fizycznej, w wyniku której doznałem trwałego uszkodzenia ciała – stosowanie wobec mnie przez funkcjonariuszy państwa polskiego przemocy psychicznej przez ponad 6 lat już.

III.

Biorąc pod uwagę w/w całokształt okoliczności, oparty na w pełni weryfikowalnych dowodach, zgodnie z treścią z art. 25 § 1, 2a i 3 k.k. oraz art. 213 § 2 k.k., w sytuacji zagrożenia dla mojego życia i zdrowia, działając w obronie koniecznej pod wpływem strachu i wzburzenia, usprawiedliwionymi okolicznościami przestępstwa popełnionego na mojej osobie, w którym to przestępstwie Monika Hudyka współuczestniczyła lub które

popęłniła, moje zachowanie jest w pełni usprawiedliwione i nie stanowi czynu zabronionego.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak w petitum.

Michał Siemaszko

W załączeniu:

1. Tłumaczenie przysięgłe orzeczenia lekarskiego lekarza specjalisty neurologii i chirurgii plastycznej z konsultacji i badań, wraz z oryginałem
2. Obrazy kliniczne z badan i konsultacji z lekarzem specjalista neurologii i chirurgii plastycznej
3. Tłumaczenie przysięgłe wyników badań USG ukł. nerwowego, wraz z oryginałem
4. Zdjęcia z badań USG ukł. nerwowego
5. Podsumowanie badania Optycznej Koherentnej Tomografii (OCT) blizn po ranach kłutych
6. Tłumaczenie przysięgłe wyników badań rezonansu magnetycznego ukł. nerwowego, wraz z oryginałem
7. Klatki z danych DICOM badań rezonansu magnetycznego ukł. nerwowego
8. Tłumaczenie przysięgłe wyników badań tomografii komputerowej, wraz z oryginałem
9. Tłumaczenie przysięgłe wyników badań USG ukł. moczowego, wraz z oryginałem
10. Wyniki badań USG ukł. moczowego, wykonanych 29 stycznia 2014 r., zaraz po wydarzeniach stycznia 2014 r.
11. Diagnozy i zalecenia wraz z rachunkami za lekarstwa przepisane przez lek. med. Andrzeja Gliwę (CM Intermed) podczas wizyt w maju, listopadzie oraz grudniu 2013 r.
12. Zaświadczenie, że kandydoza nie jest przyczyną zaobserwowanych obrażeń ciała i uszkodzenia ukł. moczowego, płciowego i nerwowego, wystawione przez lek. medycyny prowadzącego kurację na kandydozę w 2013 r.
13. Rachunek za badanie USG ukł. nerwowego w Wiedniu, Austrii
14. Rachunek za konsultacje z lekarzem specjalistą neurologii i chirurgii plastycznej w Wiedniu, Austrii
15. Rachunek za badanie tomografii komputerowej i rezonansu magnetycznego w Delhi, Indiach
16. Rachunek za badanie tomografii komputerowej w Wiedniu, Austrii
17. Turystyka medyczna – wiza do Indii (02.2018)
18. Turystyka medyczna – bilet lotniczy na przelot do Delhi, Indie (27.02.2018)
19. Turystyka medyczna – bilet lotniczy na przelot z Delhi, Indie (16.03.2018)
20. Turystyka medyczna – bilet na przejazd do Wiednia, Austrii (11.02.2018)
21. Turystyka medyczna – bilet na przejazd z Wiednia, Austrii (14.02.2018)
22. Turystyka medyczna – bilet na przejazd do Wiednia, Austrii (05.04.2018)
23. Turystyka medyczna – bilet na przejazd z Wiednia, Austrii (07.04.2018)
24. Turystyka medyczna – bilet na przejazd do Wiednia, Austrii (19.04.2018)
25. Turystyka medyczna – bilet na przejazd z Wiednia, Austrii (20.04.2018)
26. Protokół zabezpieczenia komunikacji SMS przez specjalistów informatyki śledczej, firmę Mediarecovery, wraz z fakturą i protokołem odbioru
27. Wiadomości SMS przychodzące z / wychodzące do nr. +48721030078, należące do p. M.

- Hudyki, z okresu od 04/03/2014 do 30/03/2014, uwierzytelniona na potrzeby wykorzystania jako dowód przez specjalistów informatyki śledczej, firmę Mediarecovery
28. Pełniejsze zestawienie wiadomości SMS przychodzących z / wychodzących do nr. +48721030078, należącego do M. Hudyki
 29. Fragment komunikacji z Moniką Hudyką przez portal społecznościowy Facebook, kiedy dnia 3 lutego 2014 r. zainicjowała kontakt ze mną, w formie zrzutu ekranu
 30. Fragment komunikacji z Moniką Hudyką przez portal społecznościowy Facebook, kiedy dnia 3 lutego 2014 r. zainicjowała kontakt ze mną, w formie screencastów
 31. Fragment komunikacji z Moniką Hudyką przez portal społecznościowy Facebook, kiedy dnia 9 marca 2014 r., przyznała się do „pogranicznego zaburzenia osobowości – borderline” oraz leczenia się u psychologa, w formie zrzutu ekranu
 32. Fragment komunikacji z Moniką Hudyką przez portal społecznościowy Facebook, kiedy dnia 9 marca 2014 r., przyznała się do „pogranicznego zaburzenia osobowości – borderline” oraz leczenia się u psychologa, w formie screencastu
 33. Wiadomość z dnia 8 kwietnia 2019 r. otrzymana od Moniki Hudyki, w oryginalnej wersji EML oraz jako PDF
 34. Wiadomość z dnia 1 lipca 2019 r. otrzymana od Moniki Hudyki, w oryginalnej wersji EML oraz jako PDF
 35. Wiadomość z dnia 17 lutego 2020 r. otrzymana od Moniki Hudyki, w oryginalnej wersji EML oraz jako PDF
 36. Wiadomość z dnia 11 kwietnia 2020 r. otrzymana od Moniki Hudyki – tytuł wiadomości odnosi się do tego, co przekazałem telefonicznie Monice Hudyce kilka minut wcześniej, gdy po raz kolejny, o 2giej w nocy, dzwoniła do mnie na nr +48 723 039 978, następnie przesłała wiadomość po tym jak wypowiedziałem słowa z tytułu wiadomości i odłożyłem słuchawkę, w oryginalnej wersji EML oraz jako PDF
 37. Wiadomość z dnia 6 lipca 2020 r. otrzymana od Moniki Hudyki wraz z odpowiedzią przesłaną, w oryginalnej wersji EML oraz jako PDF
 38. „Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 197 §1 k.k.” z dnia 28.02.2014 r., przygotowane przez ówczesnego pełnomocnika, adw. Aleksandrę Cempurę
 39. Oryginalne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 197 §1 k.k., art. 156 k.k., art. 160 k.k. oraz art. 193 k.k., przygotowane przeze mnie i przesłane dnia 18 lutego 2014 r. do ówczesnego pełnomocnika, adw. Aleksandry Cempury, drogą poczty elektronicznej
 40. Oryginalne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 156 §1 k.k., art. 160 §1 k.k., art. 192 §1 k.k. oraz art. 193 k.k., przygotowane przeze mnie i przesłane dnia 18 lutego 2014 r. do ówczesnego pełnomocnika, adw. Aleksandry Cempury, droga poczty elektronicznej
 41. Wiadomość email z dnia 13 lutego 2014 r. przesłana do ówczesnego pełnomocnika, adw. Aleksandry Cempury
 42. Zdjęcie z akt sprawy 2 DS 385/14, tj. artykuł z Wikipedii na podstawie którego krakowskie organy ścigania wydały „opinię medyczną”
 43. Postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk, z uzasadnieniem że to kandydoza jest przyczyną zaobserwowanego trwałego uszkodzenia ciała, z dnia 14.04.2014 r.
 44. Potwierdzenie przyjęcia przesyłki poleconej z postanowieniem o odmowie wszczęcia śledztwa, podpisanego przez osobę nieuprawnioną do jej odbioru
 45. Umowa udostępnienia skrytki adresowej pod adresem ul. Karmelicka 55 w Krakowie, zawarta z przedstawicielem firmy Polskie Centrum Usług Sp. z o.o. p. Izabela Adamska w dniu

25.02.2014

46. Załącznik do umowy udostępnienia skrytki adresowej–Regulamin Świadczenia Usług
47. Załącznik do umowy udostępnienia skrytki adresowej–Pełnomocnictwo
48. Umowa współpracy z firmą Zerochaos, przez którą świadczyłem usługi informatyczne dla firmy ABB w Krakowie, z dnia 19.09.2013 r.
49. Dokumentacja dot. wyjazdu służbowego do siedziby firmy ABB w Zurychu, Szwajcarii, w dniach 16-18 grudnia 2014 r.
50. Wypowiedzenie umowy współpracy z firmą Zerochaos z dnia 11.02.2014 r.
51. Umowa wynajmu lokalu mieszkalnego przy ul. Szymanowskiego 5/10 w Krakowie
52. Wypowiedzenie umowy wynajmu lokalu mieszkalnego przy ul. Szymanowskiego 5/10 w Krakowie
53. Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z dnia 9 stycznia 2018 r.
54. Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z dnia 11 grudnia 2018 r.
55. Zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa z art. 156 §1, art. 158 §, art. 159, art. 193, art. 233 § 1, art. 234, art. 236 § 1, art. 238, art. 239 § 1, art. 258 § 1 Kodeksu Karnego przez Monikę Hudykę, z dnia 6 lutego 2019 r.
56. Wniosek o wydanie potwierdzenia złożenia zawiadomienia o przestępstwie w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, z dnia 14 lutego 2019 r.
57. Pismo z Prokuratury Okręgowej z dnia 7 marca 2019 r. w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, otrzymane przesyłką nie awizowaną
58. Pismo z Prokuratury Okręgowej z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, otrzymane przesyłką nie awizowaną
59. Wniosek o wydanie potwierdzenia złożenia zawiadomienia o przestępstwie w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, z dnia 6 maja 2019 r.
60. Wniosek o udostępnienie akt postępowania przygotowawczego w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez Monikę Hudykę, z dnia 6 maja 2019 r.
61. Wystąpienie Zespołu Prawa Karnego Rzecznika Praw Obywatelskich skierowane do Prokuratora Regionalnego w Krakowie, z dnia 19 lipca 2018 r.
62. Dwa wnioski dowodowe w sprawie sygn. akt II K 322/20/N z dnia 6 lipca 2020 r.

